

За мантия днеска му служи
Окжсанъ и смачканъ парцалъ ;
Щомъ слънцето блъсне на свобода
Напуска той своя креватъ,
Кждѣто съ гадинки е водилъ
Ужасна, безмилостна рать:
Той тръгва отъ порта на порта
И жално протегя ржцѣ,
Сълзи се търкалятъ горчиви
По старческо сухо лице.

Никита (Свири съ уста)

Мжтна вода дотече,
Та чакъ тукъ ме довлече.
Цѣль день скитамъ гладенъ, босъ
Съ моя патладжаненъ носъ.
Че свѣтътъ билъ колело
Малко кжсно го разбрахъ —
Туй не е годѣмо зло,
Но тозъ, пустия, стомахъ!
И азъ нѣкога бѣхъ краль
Гостби хубави съмъ ялъ;
Днесъ съмъ сѣтенъ фукара,
Дайте нѣкоя пара!

Албертъ белгийски

Аминъ !

Ведбалъ